

განცხადებათა ზარი: პირველ გვერდზე პეტიტის სტრიქონი 15
განასკნელ გვერდზე—10 კაპ. ტექსტის ზუგულის—20 კაპ. სამგლო-
ვო განცხადების ერთელ დაბეჭდვა—8 მან.

3. **ვაზაქიძე** —ყოველ დღე, შინაგან ავადმ., 9/11—10 ს.
4. **ლიხაშიძე** —ყოფ. დღე კვირის გარდა 11/11—12/12 ყველ. უფრ. ცხვირ. სნეულ.
5. **პოკრაძე** —ყოფ. დღე კვირის გარდა 11/11—12/12 ყველ. უფრ. ცხვირ. სნეულ.
6. **სახაშველიძე** —ყოველ დღე, კვირის გარდა, შინაგან ავად. 11/11—12 ს.
7. **აიხიძე** —ყოფ. დღე, კვირის გარდა 1—2 ქირურგ. და ქალბ. სნეულ.
8. **ა. მიძელაძე** —ყოფ. დღე 1—2 ს. შინაგ. და ბავშვ.
9. **სოგომეშვიძე** —ყოფ. დღე, კვირის გარდა 2—3—4 ქირურგული სნეულ. ნაღვლი, ბაქტერიოლოგიური და ქიმიური გამოკვლევა ავტურ. უვებო. აცრა და ძიძების გაყვანილობა, დაისი წნეულობის 50 ჰგ. ანკერები და კონსულტაციები მოირჩევა.

ისათვის მოუწევია შემდეგი მქსნარიი
აიჯახო საქმის შემსრულებელი თვით-
მოქმედი ნივთების მანქანა. პირველი
არს ეს ტრავლი მაგიდა, რომლის ლუ-
რსით ჩამწკრიბულ კიდეებზე ჩამწკრივე-
ბული გასაწმენდი ტანისამოსი: პალტო,
შარვალი, პიჯაკი, ქუდი და სხ. ეს ხისა-
ვე ზომზე დამატებული მაგიდა მექანი-
კურის ძალით ტრიალებს და იქვე გამო-
შვრილი ხის ხელი ჩოთქით სწმენდს და-
სერილ ტანთსაცმელს. ტანისამოსის თვით
ხაწმენდ მაგიდას მოჰყვება ჩექმების თვით
საწმენდი ყუთი, აგრეთვე ჩოთქით და ვა-
ქსით ხელში, რომელიც მოძრაობს, უს-
ვამს წაღებს ვაქსს, გინდ საცხებელს და
აკრიალებს მას. შემდეგ აქვე მოწყობილია
თვითმოქმედი პირსახედი ტაბურა, რომ-
ელზედაც წყალი აუზიდან ისხმის და გა-
ზანზნებს ხელ-პირს.

მეთხებ და უსაკრავისი ნაწილი მექა-
ნიკური კაცის არის სამზარეულო. იგი
წარმოადგენს ჩვეულებრივ „პლიტას“,
რომელზედაც სტვას ქოთნები, ქაშაბები და
მექანიკურად ანთებულ ცეცხლით იხარ-
შება საქმელი და იქვე მოწყობილია
თვითმოქმედი პირსახედი ტაბურა, რომ-
ელზედაც წყალი აუზიდან ისხმის და გა-
ზანზნებს ხელ-პირს.

გამოკითხვის დროს შევიტყე, რომ
ყველა საოჯახო ნივთები თავის ბინიდან
ჩამოაქვს ხოლმე გამოგონის მოდელის ჩე-
ვნის დროს და მერე ისევ „შინ მიიქვს“,
რადგან მეტი არ მოქმედებს. მევე მით-
ხბა, რომ დემონსტრაციის დროს ყვე-
ლდღე მოწყობილობის ჩამოვიტან და
თავის ადგილას დაედგამო.

აი ამ ასეთ უმწიკრ მდგომარეობაში მუ-
შაობს ახალგაზდა ქუთათური გამოგონ-
ნი... მას არა აქვს ნივთიერი საშუალება
თავის გამოგონების შესვლაში მისი ცეს.
ამისთვის წინასწარი ხარჯი საჭიროა. ბ.
გ. შარაბიძეს ხუთი გამოგონება უწყევია
ქუთათლისში: ისინი ჯერ არავისგან
არ მოწონებულა და არც დაწუწმებულია.
ასე არაა ამ ახალგაზდას შეიძლება „შრო-
მამ და ნიქმა სულ ტყუილა უბრალოდ
ჩაუბროს, თუ საზოგადოება მას თანაგრ-
ძნობით არ მოეპყრობა და არ წაახლო-
რებს. მაგრამ არა შარაბიძე! რამდენ ქარ-
თელს აღმოაჩენის ნიჭიერი გამოგონე-
ბა ვერა ქვეყნდება და მათი ავტორების
ნიჭი უსარგებლოდ იმარხება. ჩვენი „გულ-
შემატყვარია“ მოღვაწეები ამგვარ, ხალხი-
დან გამოსულ, ნიჭით და შრომით თავნა-
ჩენ მუშაკებს არ ჰქონდათ, არ ეძნე-
რებოდა.

ისინი ნათესაობა-ნათლიმამობით, პრო-
ტექციებით, ან კიდევ კარგ ნიშნებით
ატესტატებით ზომავდნ დახმარების, სტი-

რომ იმის ბედნიერებას შეადგენს მხოლოდ
სულის სიმშვიდე, კუქის გაგება, მყუდ-
როდ უშფოთროდ, ცხოვრება ქვეყნად,—
მაშინ ტყვედ ქმნილი გრძნობისგან აზრი
დაუწყებს ფრთხილად და ადამიანს სტოვებს.
მის გულის ბრძანებლობის ქვეშ...

და ვით ღრუბელი, შხამით და გესლით
ფეხდნოთელი, შავი ღრუბელი, კაცს გარს
გვება გახრწნილება—ეს ქალიშვილი სა-
ხიზლარი სიზარმაცისა...

და აშინაოდ, არც სიამაყე, აღარცა
აზრი... თვის სისუსტისგან პირუტყვით
ქმნილი ადამიანი ჰქარავს თვის თავსა...
მაგრამ, საკმარისი იფიქროს მასში აღ-
შფოთებაში, რომ აზრმა მსწრაფად გა-
მოიღობის და კაცის მაშინ აგრძელებს
გზასა, შეცდომით სასე, ელთან გზასა...
დახატული ქეშმარიტების ნანგრევე-
თა შორის—მიდის მარტოკა მწვევე
იქვევით გარემოცული. სულით ძლიერი,
ამაყი იგი, თავისუფალი, მამაკად უს-
ქერს სიმაბრალეს თვალში და ეუბნება
თავის იქვევსა:

„ასიტყვით სტყუით, როს მეუბნებით:
—შენი შეგნება შეზღუდულია ის ვითარ-
დება, მე ვიცი ესა, მე ვგრძნობ და ვე-
დავ, რომ ეს შეგნება ჩემში იზრდება...
მე ვწუდები ამას ჩემს ტანჯვის ძალით...
მე ვიტანჯები დღეს უფრო ძლიერ, ვიდ-
რე წინათ და სწორედ ეს არის იმისა
ჩემი შეგნების ზრდისა...

რაც წინ მივიწეე, უფრო იზრდება ჩე-
ში სურვილი, უფრო ღრმად ვხედავ და
ვგრძნობ ძლიერად... და ეს მსწრაფი
ზრდა ჩემი სურვილის, განვითარება ჩემი
შეგნების ჩემშია ისე, ვით ნაპერწკალი
და ნაპერწკალი ხომ დედა არის აღზნე-
ბულ ცეცხლის!... მეც მომავალში ცეცხლს
წარმოადგენ სიბნელით მოცულ სამყა-
როში!... განგებისგან დანიშნული ვარ,

ვნედიების მთხვეწელ კანდიდატებს და
უმეტეს შემთხვევაშიაც სასტიკად სტუდუ-
დებიან სასტიკანდო ახალგაზდების გამო-
ზნაში. საზოგადო ფულებით გამოზნდო-
თა დიდი უმრავლესობა თავიანთ მოიმე-
დებებს ატყუებენ: არავითარი საზოგადო-
ბრივი გრძნობა-მოგაწოდება, სამშობლოს
ხალხის სასახური მათ გულში არ
უღვივით... ისინი თბილ-თბილად ადგილებს
დაიჭებენ და კაცარიდან მოხელეებს ჰრჩე-
ობენ.

დიადი სამწუხაროა, რომ ამ საზოგადო
მოვლენის წინააღმდეგ არც პრესა, არც
საზოგადოებრივი ჯგუფები არ იღოშრე-
ბენ გაბედულოდ, სისტემატურად.

დაბო კი არის ჩვენი ახალგაზრდების
ნიჭი, შრომა და საქმისადმი მუყათობა
საზოგადოებრივ სარგებლიანობის თვალ-
საზრისით იზომებოდეს და შესაფერისათ
ფასდებოდეს. მაშინ ბევრი საზოგადო
ფულების მფლობელგვლ ახალგაზრდებს ახე-
დებთ უფლება საზოგადოებრივი ნაამგა-
რის უთავებოლო და უკანტროლო ხარ-
ჯვისა, მაშინ საზოგადოების წვლილი მო-
ხმარდება ნამდვილ ნიჭიერთ, მშრომელ
და მუყათი მუშაეთ, სულ ერთია შრომა-
ში აღმოჩნდებიან ასეთები, თუ ცხოვრე-
ბაში გამოჩენენ საზოგადო საქმიანობის
ნიჭს, უნარს.

რაც შეგნება ჩვენ ქუთათური გამოგ-
გონს ბ. გ. შარაბიძეს, მან თვის შესა-
ხელდათ მეტათ უბრალოთ, ღარიბულათ
გაყვითული მექანიკური კაცი 27 ნო-
ემბრის უკვე ახვესა ქუთათური საზოგა-
დოებას, რომელიც ამ სამეცნიერო დე-
მონსტრაციას ბლომით დაესწრო და
მით წაახალისა გამოგონარი რომ-
გორკ ზნობრივად, ისე ნივთიერად
თვისი გამოგონება გააუმჯობესოს. დღეს
მას ცოტადენი ნივთიერი საშუალება
მისცა თვისი მანქანა კარგი და მეკიერი
მასალისგან შეამზადოს და მოაწყოს. ამ
მოკლე ხანში გამოგონარი ქუთათურებს
ხელმოკრედ უჩვენებს თავის მანქანას გა-
უმჯობესებულს და უკედ გამართულს.
შემდეგ კი მექანიკური კაცის ჩვენების
იგი თბილისშიაც აპირებს, რომ ამ გზით
მოიპოვოს ვინმე დახმარე მფარველი.

ქუთათურების ყურადღება ამ მანქა-
ნისადმი, ხომ უმეტესია, შემდეგ უფრო
გისარკვევდება. იმდელი ქალაქის მოურავიც
ბ. ილია ჩიქოვანი, რომლის „სამწყსო-
შიაც“ დღეს ამ გამოგონებამ თავი იჩი-
ნა, ქართულ ახალგაზდას მფარველობას
არ დააუტყდა. ეს მით უფრო მოსალოდ-
ნელია, რომ ტექნიკურ განათლების მის-
აღებად საკუთარ სკოლის დაარსება ძალიან
ინტერესებს ქალაქის ხმოსნებს, რომელ-
თა ამასწინადაც ჰქონდათ დიდი და გა-
ცხარებული ბასი ამის შესახებ.

სიბა.

ასოთ-აგნოუზის ფანიშხანები.

ასოთ-ამწყობანი, როგორც წინა წე-
რილებშიაც ვამბობდი, დაახლოებულნი
არაიან ლიტერატურასთან. ისინი ბევრად
დაწინაურებულნი უნდა იყვნენ სხვა და-
რგის ხელოსნებზე, რადგან იმათს ხელში
ტრიალებს; რაც წლითი წლობამდე ლი-
ტერატურული ნაწარმოები ისტამბუბა და
უკრიდება ხოლმე ხალხს წასაკითხავად.

რომ გაგანათო მთელი სამყარო, დავდ-
ნო მისი საიდუმლო ამოცანები; ვიპოვე
ჩემსა და სამყაროს შორის სრული თან-
ხმობა და პარპონია; თვით ჩემში შევქმნა
მე პარპონია და ეს ქვეყანა ბნელით მო-
სილი, მრავალ-ტანჯული და წამებული,
აღსაყვ იგი ყოველგვარი უკუაღმართო-
ბით, ბოლომით, სივით—გავაცისკრეფო.
ვარ მოვლენილი, რომ ეს ქუქუი მიქს
მოესწინა და წარსულისა სამარეში და-
ვასადგურო...

მოვლენილი ვარ, რომ გაეცხნა კვამი
ყოველგვარი შეცდომებისა, რომლის წყა-
ლობით ადამიანი დაშინებულია; კაცი სი-
ხსლს ანთხებს, სვამს კაცის სიხსლსა, კ-
ომბორებას მტყუბის გრავით გადკეკული.
მე გავეჩნილეფ აზრისგან მისთვის, რომ
ძირიანად მოესპო სიაცე, გაესწინაღო მი-
წა ყოველგვარი სიბნებურისგან, პირ-ქვე
დავამხო, გავაცამტყუე, რაც რომ ძე-
დავად და უფარგისი და აზრისგან გამოქე-
ლი: —თავისუფლების, სილამაზის და კ-
ოსადმი პატივისცემის უღრეკ სვეტებზე,
ნაცლად ძველისა, შეგქმნა ახალი.

დასატყობად! —
„უწულობე იცის ყველა ეს ყალიბი: —
ცრუ მოწმუნება, წინასწარ-არწმენა და
ჩვეულება, რამაც დაიპყრა ხალხის ტვინი,
ხალხის ცხოვრება, ვითარცა ქმელი იზო-
ბის შემოებრია... ყველა ესენი გვიშლის
ბიკადგებას, ხალხს ატანს ძალას... მე მათ
დავამსხვრეე!...

ჩემ იარაღსა შეადგენს — აზრი. ჩემ ძალ-
ე

ამასთანავე ასოთ-ამწყობს ერთი ისეთი
ნდობით აღჭურვილი თანამდებობაც აბა-
რია, როგორიც არის წერილის ავტორის
ვინაობის არ გამომცოდნეობა.

საზოგადოდ, ჟურნალ-გაზეთებში შე-
მოღებულთა, თუ რომელიმე მწერალს
თავისი სახელისა და გვარის გამომცოდ-
ნება არა სურს, იგი თავის წერილს უტე-
ველად გამოგონილი სახელს (ფსევდონიმს),
ან ინიციალებს მოაწერს ბოლოში. მაშინ
ცხადია, მკითხველები წერილის ავტორს
სრულიად ვერ გამოიცნობენ. უმთავრე-
სად ასე დღიურ და მოკლემეტყველი იქცევიან.
მეთაური წერილები და ნარკვევები, რომ-
ელთაც უფრო საპოლემოკო ხასიათი
აქვთ, სასრულიად ხელმოუწერია ისტამბუ-
ბა. ასოთ-ამწყობმა ყველა ამათი ვინაობა
კარგად იცის, ხელნაწერს ის კარგად იც-
ნობს, რომელ ავტორსაც ეკუთვნის.

მაშასადამე, ასეთი მწერლების ბედ-ი-
ბალი უმთავრესად ასოთ-ამწყობებზე ყო-
ფილა დამოკიდებული. მათ შეუძლიანთ
ან გასკენ საზოგადოებაში ავტორები ან
და თავიანთ გულში დაიმახრონ საიდუმ-
ლოება.

თუ კი ასოთ-ამწყობს დიდი დამოკი-
დებულება აქვს ლიტერატურასთან და
მწერლობასთან საზოგადოდ, მაშინ მათი
კამოვრები ლიტერატორებთან აუცილებლად
ცხოვრებაშიაც გატარებულ უნდა იქნას.
საზოგადოება მათ ვერ იცნობს. სამაგიე-
როდ მათ იცნობენ მწერალ-მოღვაწენი.
ერთმანეთის ასეთი ნადასობა სრუ-
ლიად ნაკარისია, რომ ისინიც მათთან
ერთად ჩაერთვები ხოლმე საზოგადო
საქმეებში. ეს აუცილებლად საჭიროა.
ამის წინააღმდეგნი დიდ ლიტერატორები
იქნებიან. პირიქით ღრად სასიხარულოც
უნდა იყოს მათთვის ასეთი მოვლენა. მა-
გრამ როგორც დაკვირვებამ დამახსო-
ვდევანდელი ასოთ-ამწყობები გარდა ბე-
ჭდელით საქმისა, სხვა საზოგადო საქმე-
ში ვერ იღებენ სამწუხაროდ მონაწილეო-
ბას.

მართალია, ჩვენში ასოთ-ამწყობა ყვე-
ლა დარგის ხელობაზე უფრო დაწინაუ-
რებული ხელობაა და მოწინავე ადგილიც
უნდა ეკუროს; მართალია, ამ ხელობას
შკადნენი საკმაოდ უნდა იყვნენ თვით
განვითარებული, მაგრამ ამას ნიშნებს
ჩვენსად ვხედავთ. ამ ყაზად ღიოგენის ფა-
რნითაც ასეთებს ბევრს ვერ მოსძენის
კაცი.

ისინი არ უნდა წარმოადგენდნ „ამყ-
ყობ მანქანებს“. ბევრს ისე აქვს წარმოდ-
გენილი, თითქო მწერალმა უნდა დასწე-
როს, შემდეგ მიუტანოს ასოთ-ამწყობს
და თუ კარგს ხელფასს მისცემს, იგიც
მიადგება დაზგას, მომარაგოს თითების მა-
ნქანას და დააწყებინებს ლითონის ასოებს
ჩაახსნა. მისი ფიქრი, თითქო ერთად-ერთი
ა, ჩქარა „მიმბუშურავს“ საქმე, მერე კი
თავისუფალ დროს ტყუილა-უბრალოდ
ხტიალი დაიწყებს, შევიდეს სადმე სარ-
დაფში კარგი „ნუნუა“ გადაყლაპოს
და სხვ.

თუნდა შეეკითხეთ ჩვენებურს ასოთ-
ამწყობს: ქალაქი ტროპოლისი, რომლის
გულისთვისაც იტალია და ოსმალეთი ერ-
თმანეთს ასკდებიან, სადა მდებარეობს
ან იქ მცხოვრები, რა ხალხია? თუნ-
და ჰკითხეთ, რუსეთსა და საპრსეთს,
რად მოუხბდათ უთანხმოება? საეჭვოა, რომ

თა დაუშრეტელსა წყაროს შეადგენს რწმე-
ნა, რომ აზრის არის თავისუფალი, არის
უკუყვად, რომ შემოქმედი ძალა მისი მუ-
ღმიე იზრდება...
აზრი შეადგენს ჩემთვის ერთად-ერთს,
მუღმიე უტყუარს, ბრწყინვად კანდელის
წყვლიანად მოკულ ამ ქვეყანაში, ცეც-
ხლია იგი სამარცხიერო უკუენთში... მე
კარგად ვხედავ, რომ ის თან-და-თან სულ
ძლიერდება, მისი სხივები საიდუმლოთა
უფსკრულს ანათებს... და მეც მივდივარ
უკუდავ აზრისა სხივებთა შორის, მივდე-
კვლ-და-კვლ, მივფრინავ მაღლა, მივი-
წევ სულ წინ...

დაუძლეველი ციხე — სიმაგრე აზრის
თვის არ არს, არსად არსებობს... არ არის
მისთვის შეურყეველი. წმიდათა-წმიდა არც
ქვეყანაზე და არც ზეცაში.

„არსებაც ჩნდება და იბადება სუყველა-
ფერი... და სწორედ ეს აძლევს მას სრულ
უფლებას, რომ დაანგრძოს, რაც თავი
სუფლად მის გზას აფერხებს, წინ ელო-
ბება.“
შეგნებული მაქვს: — ცრუ-აზროვნება
წარმოადგენს ნაფლთებს ძველი ჭეშმა-
რიტების, ხოლო ღრუბული შეცდომებისა,
რაც ჩვენ ცხოვრებას თავს დამაბრუნებს,
—ძველი სიმაბრალის ფერფლისგან წარ-
მოშობილი, რომელიც აზრმა ოდესღაც
შეგქმნა, ხოლო კი შემდეგ ვერაფერად აქ-
ცია... და კარგად ვიცი, რომ იმარჯვე-
ბენ არა ისინი, ვინც გამარჯვების ნაყუს
თივისებს. გამარჯვებულნი ის ჩაითვლება,
რომელიც კვდება, ვინც არა სტოვებს
ბრძოლისა ველსა და იქვე რჩება...

შემოქმედება — აი რა არის სიცოცხლის
აზრი. იგი არ ელის სხვისგან შევლას,
თავის თავს თითონ აკმაყოფილებს, თვით
არს მტლეთა-მტელ და უქიდური... მივალ
იმ მიზნით, რომ მთლად დავიწევა, გარს

ამის პასუხი ათ ასოთ-ამწყობში ერთმა
მაინც ხერხიანად მოგკეთი.

დაიდ, ასოთ-ამწყობი, რომელიც აწ-
ყობს ყველა ამ აზმებს და სტამბავს გა-
ზეთში, რომელიც სულ პირველად კით-
ხულობს, ის ამ პატარა პასუხსაც ვერ
მოგკეთი.

ახლა ჰკითხეთ არა ასოთ-ამწყობს, სხვა
რომელიმე დარგის მუშას, როგორი და-
წვრილობით მოგიყვებ ყველა ამგების ახ-
სნას, როგორი საღის მსჯელობით განგი-
მარტათ ყველა ზემოხსენებული კითხვები.
კაცი გაკვირდება სწორედ.

ცხადია, აქ რაღაც დიდად უცნაური
მოვლენაა.. კაცს წინ ფაფა ედგას, მიი-
რთმევდეს და მისი გემოვნება კი არ ეს-
მება და სხვას ეკითხებოდეს!

ერთხელ ერთს დიდის ხნის ასოთ-ამყ-
ყობს შეეკითხე, სადა მუშაობ და რას
აწყობ-მეთქი. მან ავტორის ვინაობა მით-
ხბა. ის კი ველარ გამაგებინა, მოთხრო-
ბებს აწყობდა ის, პუბლიცისტური, თუ
კრიტიკულ ნაწარმოებს. ხუთას გვერდიანი
წიგნი ისე აწყობა, დაისტამბა და საზოგა-
დოებას გადაეცა წასაკითხავად, რომ მან
დღესაც არ იცის, რაზედ ჩაიწყალა თვა-
ლები.

ასეთი ასოთ-ამწყობები რუსეთშიაც მრავ-
ლნი არიან, რომელთაშიც შემთხვევა
მიმეტყ, მესაუბრნა და დალომუშ-
ნებულებაც, რომ ისინი არა თუ ლიტე-
რატურულ საქმეში იღებენ მონაწილეო-
ბას, არამედ მათი ერთად-ერთი საზრუნე-
ვი და ფიქრი „პოლიტეს ცრემლებსაც“
არის მიმართული. მათ სრულიად არაფე-
რი გაეგებათ ქვეყნიერობისა. საუბრის
დროს ერთმა ასოთ-ამწყობმა, ისიც კი
მითხრა, ოსმალეთი და იტალია, განა
რუსეთის სახელმწიფოში არ შედიანო?
სამაგიეროდ რუსეთში მოიძებნება ისე-
თი ასოთ-ამწყობიც, რომელნიც ზედ-
მიწვენიერ თვით-განვითარებულები არიან.
ისინი არასოდეს არ ჩამოუვარდებიან ინ-
ტელიგენტებს საზოგადო საქმეებში მო-
ნაწილეობის მიღების მხრით.

გასაკვირვებელი არ არის, რომ რუსეთის
ასოთ-ამწყობებსა და ჩვენებურს შორის
დიდი განსხვავება უნდა იყოს ისინი სულ
სხვა პირობებში იმყოფებიან, ჩვენ კი სულ
სხვაში... ჩვენი ხალხი მათზედ ბევრად
ფხიზელია, ამავე დროს თავმოყვარეა და
ამიტომ ჩვენი ასეთი ჩამორჩენა სათაყ-
ლოდ და საგალობად უნდა ჩაითვალოს.

ზეშთია ესთქი, ასოთ-ამწყობებს დიდ
საიდუმლოებას აპარებენ-მეთქი, როგო-
რიც ავტორების ვინაობის დაფარვა. მა-
გრამ ყოვლად შეუძლებელია, რომ ასეთს
ასოთ-ამწყობს მოსთხოვია ამ საიდუმლო-
ების შენახვა. მათ სრულიად ადვილად
შეუძლიანთ ყველა ამ საიდუმლოების
გამომცდენება და მომხდარა კიდევ მრავ-
ლაჯერ, რომ ვისთვისაც საჭირო ყოფი-
და მისთვის გაეგებინებოთ ასეთი ხელ-
მოუწერავის წერილის დამწერის ვინაობა.

ყველა ზემოხსენებულ ნაკულეგებებს
საფუძვლად ის უდევს, რომ ჩვენებური
ასოთ-ამწყობანი, ვერ არიან ცხოვრებაში
გამოსულნი. იგინი სრულიად არ სციდი-
ლობენ თვით-განვითარებას შეუწყონ ხე-
ლი. ხშირად არ დაიარებიან გონიერ გა-
სართობებში, მოკლებულნი არიან საზო-
გადო და კულტურულ დაწესებულებებში
მონაწილეობის მიღებას, არ ესწრებიან

მედებოდეს ცეცხლის გენია, რომ გავა-
ნათო, გავაცისკრავნი ჩვენი ცხოვრება
აგ-შეაგნებოდა... ჩემი დალუქვა—ჯდოლაა
ჩემთვის—არ მსურს, არ მინდა, გარდა
ამისა, სხვა-რამე ჯილდო... ამ მოვისურ-
ვო არასოდეს ძალა-უფლებია, რადგანაც
იგი სამარცხიერო, მოსაწყენია; სიმძლ-
ერე მტლად სამშობო არის, სულელურია,
კაცი სახელი—ეს ხომ ცრუ, ყალიბი წა-
რმოდგენა, რომელიც არის შემდეგი ფა-
რსი, რომ კაცმა არ იცის დაფასება თავის
თავისა, რომ ის, მონურად, შესწევია
ძლიერით წინაშე ქედისა მიზრას, თვის
დამცირებას ჩემო იქვევს! თქვენ წარმო-
ადგენთ ნაპერწკალი ჩემი აზრისა,
სის, იგი თქვენი დამაბედებელი, თქვენი
გამწენი... როს თავსა თვისსა თვისთა გა-
მოცდის, აზრი გზობით თქვენა ძალითა სი-
ჯარბით და გასულდგელებით თვისივე
ძალით... და მოვა ვამი, როცა ჩემ გულ-
ში ჩემი გრძნობანი და ჩემი აზრი, უკუ-
დავი აზრი, ერთ დიად ალად შეერთდ-
ებიან, და ამა ალით ამოწევა გულში ყო-
ველ სიბნელეს, სისატყვეს და სიფესა...
დავეშვასებები მაშინ იმ ღმერთებს,
რომელთაც ქმნიდა აზრი ჩემი და ჰქმნის
დღესაც!...

„სუყველადფერი კაცში არსებობს,
კაცისთვის არის სუყველადფერი...“
და ისევ იგი თავისუფალი, დიდე-
ბულია ადამიანი... ამაყი თავი მე, მდიდუ-
რად აუწევი, აუჩქარებლად, იმედობად
მიიწევს წინა, ფეხითა, სიფლავს დაძე-
ვებულთა, მძორად ქვეყნითა ცრუ-აზ-
როვნებათ...

მიდის მარტოკა უკუაღმართობის პალა-
რა ნისლით გარემოცული, უან იტო-
ვებს ღრუბლისა შგავსისა წარსულის მტე-
რისა, ხოლო წინ ელის ამოკანათა მას
მთელი გრავა,—ბევრნი არიან, ვითა ვა-
რსკვლავნი ცის კამარაში...
და კაცის გზას კი არ უჩანს საზღვარი...
და ამისთანად, დაუტყობელი ადამი-
ანი მიიწევს სულ წინ, მიიწევს მაღლა.

კონსტ. ჯაფარიძე.

არავითარ საზოგადო კრებებს და მრ. სხვ.
ამასთანავე, მათი ერთი უმთავრესი და
მიუტევებელი ნაკლი ის არის, რომ ყურ-
ნალ-გაზეთებს გულ დადებით არ კითხუ-
ლობენ და ამიტომაც ბევრად ჩამორჩენი-
ლნი არიან სხვებზე.

ვიღრე ყველა ამ ნაკულეგებებს თა-
ვიდან არ მოიკილებენ, მანამდე ჩვენე-
ბურ ასოთ-ამწყობებზე ვერ ითქმის, რომ
მწერლობასთან დიდი კავშირი აქვთ და
ლიტერატურის წინაშე დიდი ღვაწლი მი-
უძღვით.

იოანე დევნილი.

ის ნაკლი, რომლის შესახებ ბ. იოანე
დევნილი მოგვითხრობს, კარგა ხანია შე-
მწნეულია, მაგრამ მის შესახებლად სა-
ჭიროა შრომის გაწევა არა მარტო ასოთ-
ამწყობებისაგან, არამედ თვით მწერლე-
ბისაგანაც. უმრავლესობა მწერლებისა ამ
ჟამად ისე იქცევა, როგორც ყოველგვარი
სხვა საქმის მიმცემი პატრონი. მას სრუ-
ლებით არ აინტერესებს ასოთ-ამწყობის
ვინაობა, მისი მდგომარეობა როგორც
გონებრივის, ისე ეკონომიურის მხრით.
რომ ასოთ-ამწყობთა მდგომარეობა გაუმ-
ჯობლებს, საჭიროა თვით მწერლებმაც
და გამოცემლებმაც მიაქციონ მათ თა-
ვის ყურადღება. ბ. იოანე დევნილის აზ-
რი ჩვენებურ ასოთ-ამწყობების შესახებ
არამდენადმე გადაპარტახებულად მიგვაჩნია.
ჩვენ ბევრს ასოთ-ამწყობს ვიცნობთ, რომ-
ელნიც განვითარებაში სრულებით არიან
ჩამოუვარდებიან ჩვენს მწერლებს. ისინი
სწორედ იმ აუღიტორიას წარმოადგენენ,
რომლის აზრი მწერალ-პუბლიცისტისა-
თვის მტლად საგულისხმირო უნდა იყოს
ყოველთვის. გონიერი განვითარებელი
ასოთ-ამწყობი მართლაც დიდი დამხმარე
მწერლისა, ამიტომ ორიგენი უნდა ცდი-
ლობდნ ერთი ჰაანის სწიონ და მწერ-
ლობას ერთგულად ენახებოდნ. ჩვენის
აზრით, ახლაც ამ საშინელ რეაქციის
დროსაც შეიძლება რამე გაეთდეს. უპი-
რველეს ყოვლისა ასოთ-ამწყობებს შეუ-
ძლიათ მიმართონ კომპერატულ დაწე-
სებულებას: მაგ. დაარსონ შენახველ-
გამსესხებელი ამხანაგობა ან მომხმარებე-
ლი საზოგადოება. ამ საქმის მოწყობას ბევრი
ინტელიგენტი ადამიანი იცისრებს მით უფრო,
რომ ახლა დღევანდელ მათი დაარსება მთავ-
რობის მხრით. აშინაოდ იმათ გაუჩნდე-
ბათ ადგილი, სადაც ისინი თავს მაინც
მოიყრიან. მოგებთან შეიძლება დახარ-
ჯონ თვით-განვითარებისათვისაც. თუ ვი-
ნიცობა ასოთ-ამწყობებს ჭკუაში დაუჯ-
დებთ ეს რჩევა, მოგვმართონ და ჩვენ
გზას ვასწავლით, თუ როგორ არის უმ-
ჯობესი ამ საქმის განხორციელება.

რედ.

ხმა სამარიდან.

ფიროზოვან კის კილურზე
ამოკურდა ბადრი მთვარე;
სხივნიკურად მკრთალი ძაბით
ჯილდოსურად მორთო არე.

კამკამა ცა გა

მაღაზიებს, რომელნიც
ფულზე, თითო წიგნი